

Gabriel Brzask, Normalne

Mijają dni i noce,
a my wciąż szukamy w sobie nas
tam gdzie zmierza świat od lat.
Brudne ulice, szare domy,
cała bliskość poszła w dal.
Nie utrzymasz tego co masz.

Z ust mych słowa płyną gdzieś.
Chciałbym schować wszystkie je.

Czy normalne jest zobaczyć i oszaleć?
Normalne jest, by kochać aż do łez?
Czy to normalne jest raz zgubić, a raz znaleźć?
...i nie bój się zabierać życiu dech.

Za nami ciemno, pusto,
my i tak łapiemy światło dnia.
Słysząc ktoś tłucze lustro, a w nim ja.
Podobno każdy inny, z bliska, jeden ten sam kadr.
Czujesz, że chcesz być inny.
Będziesz lecz sam.

Z ust mych słowa płyną gdzieś.
Chciałbym schować wszystkie je.

Czy normalne jest zobaczyć i oszaleć?
Normalne jest, by kochać aż do łez?
Czy to normalne jest raz zgubić, a raz znaleźć?
...i nie bój się zabierać życiu dech.

Echem niosło, że nie chcę być już sam.
Pusta głowo daję słowo – kilka pytań mam.

Czy to normalne jest?

Czy normalne jest zobaczyć i oszaleć?
Normalne jest, by kochać aż do łez?
Czy to normalne jest raz zgubić, a raz znaleźć?
...i nie bój się zabierać życiu dech.
i nie wstydź się zabierać życiu dech,
bo to normalne jest zobaczyć i oszaleć.
Normalne jest, by kochać aż do łez.
Tak to normalne jest raz zgubić, a raz znaleźć
i nie bój się zabierać życiu dech,
bo to normalne jest zobaczyć i oszaleć.